



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **D. Y.**
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018, č. j. OAM-654/ZA-ZA11-VL16-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 19. 10. 2018 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že u žalobce nejsou naplněny žádné důvody, pro které by mu měla být udělena mezinárodní ochrana.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce měl za to, že správní orgán se nesprávně a nedostatečně vypořádal s jeho obavami z návratu do země původu. Uvedl, že mu tam hrozí pronásledování a vážná újma; obává se pronásledování ze strany kriminální policie, jelikož se dostal do konfliktu s jedním jejím příslušníkem. Ten mu potom začal vyhrožovat a žalobce se začal obávat o svůj život; byl proti němu vykonstruován případ, že dodává zbraně a součástky povstalcům na Donbas. Žalobce uvedl, že mu Ukrajina nemůže nebo nechce poskytnout dostatečnou ochranu.
3. Žalobce v doplnění žaloby shrnul svůj azylový příběh a uvedl, že správní orgán nedostatečně a nesprávně zhodnotil ohrožení, kterému je v zemi původu vystaven. Například nesprávně je v rozhodnutí uvedeno, že snahou žalobce bylo legalizovat pobyt na území ČR, k čemuž využil žádost o politický azyl. Žalobce však žádá o azyl z důvodu obavy z podplukovníka, kterého v sebeobraně kousl a jež mu následně vyhrožoval smrtí. Žalobce též sám správnímu orgánu uvedl, že je považován za separatistu, protože mluví rusky a ne ukrajinsky, přesto správní orgán v rozhodnutí uvedl, že žalobce v průběhu řízení nehovořil o žádných problémech z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině.
4. Obavy žalobce ze strany nacionalistů správní orgán bagatelizuje a hodnotí, že nikdy nedosáhly intenzity pronásledování. Správní orgán však dle žalobce nevzal v úvahu, že v době anexe Krymu Ruskem panuje na Ukrajině nenávist obecně vůči všem, kdo hovoří rusky.
5. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s námitkami uvedenými v žalobě nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu; napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.
7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného jsou jeho snaha o legalizaci svého dalšího pobytu na území ČR, kdy po zjištění možnosti podat tady žádost o politický azyl, této využil. O mezinárodní ochranu v ČR žádá kvůli obavě z jednání jistého podplukovníka, kterého měl zranit při vzájemné potyčce kousnutím do ucha, a jež mu měl následovně vyhrožovat smrtí, konspirovat a vykonstruovat vůči němu případ, pro obavy z jednání osob, jež jej odvezly do lesa, kde jej silně zbijí a z vyhrůžek poškozených, jež kvůli jeho svědectví přišly z rozhodnutí soudu o dva generátory. Žalobce rovněž zmínil špatnou ekonomickou situaci v oblasti, ve které na Ukrajině žije. Žalovaný se důvody uváděnými žalobcem v průběhu správního řízení podrobně zabýval, avšak uváděné nepovažoval za důvody azylově relevantní a v tomto odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu,

např. na rozsudek č. j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004, na rozsudek č. j. 7 Azs 187/2004, ze dne 24. 2. 2005.

8. K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obav z návratu do země původu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 07. 2018 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany (pozn. – tyto důvody již byly popsány výše v textu.). Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl jakékoliv další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalobce však žádné takové skutečnosti neuvedl. K možnosti doložit doklady uvedl, že nic doložit nechce. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu.
9. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by jeho obavy či tvrzení jakýmkoli způsobem bagatelizoval. Jak vyplynulo z výpovědi žalobce - nestal se v souvislosti s ruským jazykem (vyjma zmíněného fyzického ataku, u nějž nebyl schopen definovat jeho pachatele ani původ) terčem jakýchkoliv fyzických útoků ze strany jiných osob, a už vůbec ne ze strany ukrajinských státních orgánů či bezpečnostních složek, na něž se navíc ohledně těchto údajných problémů nikdy neobrátil s žádostí o pomoc. Žalobce tak nevyužil k řešení svých problémů v zemi původu právní prostředky, které mu dává země jeho původu k dispozici, a raději vycestoval z vlasti.
10. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Soud věc rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce je na území České republiky od listopadu 2017. Dne 26. 7. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žadatel uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, národností je Rus. Je rozvedený, má jedno dítě, které žije s matkou asi na Ukrajině a již 8 let ho neviděl. Od listopadu 2017 je v ČR, je zdrav. Mezi důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že měl konflikt s jedním podplukovníkem, kterého v rámci sebeobrany kousl do ucha. Posléze na podplukovníka podal trestní oznámení, které však nikde nepřijali. Podplukovník následně vykonstruoval

případ, že měl žadatel dodávat součástky povstalcům na Donbas a soud rozhodl, že mají být žadateli zabaveny součástky a nástroje. Žadatel uvedl, že se mu podařilo dosáhnout toho, že podplukovníka odvolali – převedli ho k jiné četě; proto mu pak začal vyhrožovat smrtí. Jednou ho lidé ve vojenském oblečení odvezli do lesa a silně ho tam zbili. Všechno cenné prodal a přijel do ČR. Chtěl zde hledat příbuzné po babiččině sestře, která sem kdysi odešla.

13. V pohovoru dne 31. 7. 2018 žalobce dále uvedl, že v ČR nakonec žádné příbuzné nenašel. Žalobce doslovně jako účel přicestování do ČR sdělil, že zde chtěl najít příbuzné, dále se chtěl účastnit mistrovství světa v pokeru a jako turista si chtěl projít Prahu. Pas mu dle jeho vyjádření ukradli týden před pohovorem, předložil pouze kopii. K incidentu s kousnutím podplukovníka do ucha uvedl, že to bylo v roce 2015 nebo 2016, přesně nevěděl. Na Ukrajině nebyl nikdy trestně stíhán, vystupoval jako svědek. Podplukovníka viděl naposledy v roce 2016, kdy se to všechno stalo, další výhrůžky byly už jen telefonické. Poté už ten podplukovník nekomunikoval. Poslední výhrůžky byly v roce 2017, když jej chytli a zbili v lese, poté odjel do ČR. Nevěděl, co to bylo za lidi, domníval se, že šlo o ukrajinské nacionalisty, kteří si o něm mysleli, že je separatista, neboť mluví rusky.
14. Správní spis dále obsahuje Zprávu Ukrajina – Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 12. 12. 2017, Zprávu Ukrajina Freedom House leden 2018 – Svoboda ve světě 2018, Zprávu Ukrajina – MZV ČR, č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016, monitorující možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci. Dále pak spis obsahuje Zprávu Ukrajina – MZV ČR, č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 monitorující politickou situaci na Ukrajině, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností, aj., Zprávu Ukrajina – MZV ČR, č.j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, monitorující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Zprávu Ukrajina – informace OAMP ze dne 22. 1. 2018 monitorující situaci v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, Výroční zprávu Human Rights Watch 2018 o Ukrajině, Výroční zprávu Amnesty International o Ukrajině ze dne 22. 2. 2018.
15. Správní spis obsahuje též závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ze dne 19. 7. 2018, zpracované Ministerstvem vnitra ČR na žádost Policie ČR, která o něj žádala pro účely řízení o správním vyhoštění žalobce, které bylo zahájeno z důvodu drobné krádeže v obchodním domě Kaufland. Žalobce byl na místě ztotožněn a bylo zjištěno, že je v evidenci nežádoucích osob od 20. 3. 2018 do 10. 4. 2019, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z odůvodnění tohoto závazného stanoviska soud cituje též nejvýznamější pasáž, totiž že při výsledku účastníka (žalobce) ze dne **18. 7. 2018** jmenovaný mimo jiné uvedl, že do ČR přijel za kamarádem do Prahy. Při kontrole v kasinu mu bylo sděleno, že překročil délku pobytu na území ČR a dostal výjezdní příkaz. Nevycestoval prý kvůli nemoci. **Cizinec uvedl, že případné vyhoštění jeho osoby nebude dle jeho slov znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a neexistují žádné důvody, které by mu bránily ve vycestování z území ČR.** Dle jeho vyjádření se může vrátit na Ukrajinu a finanční prostředky na cestu si obstará.

16. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 21. 8. 2018.
17. Předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, tj. rozhodnutí ze dne 19. 10. 2018, čj. OAM-654/ZA-ZA11-VL16-2018, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
18. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
20. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Po přezkoumání a projednání věci krajský soud hodnotí podanou žalobu jako účelovou. Svůj závěr soud opírá o skutečnost, že žalobce primárně přijel do České republiky na pokerový turnaj, v jiném řízení pak sdělil, že by jeho návrat na Ukrajinu nebyl problém. Závěr správního orgánu o tom, že institut mezinárodní ochrany nemůže nahrazovat úpravu pobytu cizinců na zdejším území, upravenou zákonem o pobytu cizinců, je správný a v daném případě odpovídající situaci žadatele. K uvedenému závěru soud dospěl poté, co zhodnotil podané informace z průběhu správního řízení.
22. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že není členem žádné politické strany, nikdy se politicky neangažoval a o politiku se nezajímá. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) žalobce tedy nesplňuje. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. I zde se krajský soud ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, neboť důvody žalobcovy žádosti nenasvědčovaly jeho pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti atd. Sám žalobce uvedl, že veškeré jeho obavy jsou založeny na konfliktu s podplukovníkem. Z pohovoru však dále vyplynulo, že od roku 2017 jej nikdo již nekontaktoval, o napadení skupinou mužů uváděl žalobce pouze domněnky. Krajský soud je přesvědčen o tom, že žalobce nenaplnuje citované azylové ustanovení též díky informacím, které

vyplývaly z odůvodnění závazného stanoviska podaného Ministerstvem vnitra v řízení o vyhoštění. Sám žalobce v tomto řízení (až v roce 2018) uváděl, že se na Ukrajinu může vrátit, o žádných obavách nehovořil. To svědčí spíše ekonomickým motivům pobytu žalobce v ČR a jeho aktuální snaze legalizovat pobyt. Byť soud nesnižuje problémy, které může žalobce v zemi původu mít (dluhy, ruský jazyk), nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

23. Pokud jde o námitku žalobce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s tím, že má problém s ruským jazykem na Ukrajině, krajský soud poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí str. 8, kde se správní orgán s námitkou vypořádal dostatečně jasně a určitě. Po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v zemi jeho původu musí krajský soud předně konstatovat, že jím poskytnuté informace jsou zcela obecné, nepodpořil je žádným relevantním a aktuálním podkladem či vysvětlením. Žalobce dokonce nepoukázal ani na žádný konkrétní případ, kdy by měl být ruský mluvící obyvatel nějakým způsobem pronásledován, omezován na svých právech apod. Žalobce pouze zcela na základě svých domněnek předjímá možné události, které se mohou a nemusí v místě jeho původu stát. Nelze tak přisvědčit žalobní námitce o pronásledování žalobce z důvodu jeho příslušnosti k určité sociální skupině „*rusky mluvících občanů žijících na Ukrajině*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, je sociální skupina vymezena takto: „*Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.*“ Aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování (a to i ve smyslu udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu), musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, možnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu. Je přitom zcela zřetelné, že tyto podmínky nebyly v případě žalobce splněny. Žalobce může využít pomoci ukrajinských státních orgánů. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit dále např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31 či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53.

24. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že žalovaný nereflektoval situaci v zemi původu a dostatečně se s ní neseznámil. Dle krajského soudu si správní orgán obstaral dostatečné informace z různých zdrojů, přičemž jejich obsah je zaměřen k jednotlivým problémům,

kteře bylo ve věci žalobce potřebné hodnotit, a to např. materiály týkající se analýzy možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, možnosti vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností, aj., materiály monitorující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, informace monitorující obecně situaci v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Krajský soud považuje shromážděné podklady za dostatečné, objektivní a aktuální, vyvážené. Žalobce byl se všemi podklady seznámen – a to včetně výše zmíněného závazného stanoviska, ze kterého vyplynul žalobcův postoj k věci vyhoštění. Žadatel však k uvedeným podkladům neuvedl nic, kvůli čemu by bylo možné považovat podklady za nevěrohodné, nekompletní nebo neobjektivní.

25. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
26. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
28. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
29. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 11 až 13 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobce, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ

návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu neměl závažné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

30. Krajský soud po zhodnocení informací poskytnutých žalobcem, posouzení doby a motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nutno přisvědčit žalovanému, který z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V projednávaném případě však takové důvody (reálné a bezprostředně hrozící) shledat dle názoru soudu nelze, neboť žalobce ve své vlasti problémy se státními orgány a bezpečnostními složkami neměl, politicky aktivní nebyl. Sam žalobce sdělil státním orgánům ČR v řízení o vyhoštění, že jeho návrat na Ukrajinu není nepřiměřeným zásahem do jeho práv, že se tam může (jak objektivně tak subjektivně) vrátit. Správní orgán své závěry podpořil též jednotlivými informacemi ze získaných podkladů k dané věci.
31. Přestože žalobce opakovaně připomíná svůj incident s podplukovníkem, krajský soud ani v této skutečnosti neshledává důvod hodný udělení doplňkové ochrany. Předně se lze podívat tomu, že si žalobce nevzpomíná, kdy k incidentu došlo. Lze se domnívat, že pokud se jednalo o milník v životě člověka, od něhož ho provází v životě obavy, měl by být schopen určit nejen rok, pravděpodobně též podrobnější časový údaj. Žalobce dále uváděl, že se mu dokonce podařilo dosáhnout toho, že podplukovníka převedeli k jiné četě. Z toho lze usuzovat, že mu státní orgány poskytly pomoc, přinejmenším se některým jeho podáním zabývaly. Žalobce též neměl obavy o vystoupení proti podplukovníkovi již v době, kdy ještě pobýval na Ukrajině. Je tak nepravděpodobné, že několik let poté by měla být situace natolik vygradovaná, že by žalobci hrozilo od jmenovaného vojáka nebezpečí. Veškerá tvrzení žalobce zůstala v rovině hypotéz, se zřejmou snahou příběh co nejvíce přiblížit azylově relevantním důvodům, ačkoli jak soud již zmínil – v roce 2018 žádné z těchto důvodů žalobce policistům neuváděl.
32. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval žádostí důsledně tak, že podrobil zkoumání důvodů pro každé ustanovení zvlášť, přičemž nedospěl k závěru o naplnění byť jen jediného z nich.
33. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.

34. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).
35. Všechny výše uvedené skutečnosti soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a byla proto soudem v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

36. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. O odměně ustanoveného advokáta rozhodne soud samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. března 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně